

[Aksel Larsen.]

det, det drejer sig om, Selvbestemmelsesretten for Sydslesvigerne, fortolker han saadan, at Sydslesvigerne skal have Ret til at bestemme, at de ikke vil høre under Tyskland, men vil høre under Danmark.

Det har jo ingen Ting med Selvbestemmelsesret at gøre, at man tilbyder Folk Selvbestemmelsesret, men siger: Det er kun en af to Muligheder, I maa vælge, den anden Mulighed tillader vi jer ikke at vælge. Det har heller intet med Selvbestemmelsesret at gøre, at opfatte det saadan, at Sydslesvigerne har Ret til at bestemme, at de vil høre til Danmark. Selvbestemmelsesret for en Nationalitetsgruppe, der i sin Landsdel udgør en Del af en Stat eller et Rige, er Ret til at sige sig løs fra denne Stat eller dette Rige, men absolut ikke til at tilslutte sig en anden Stat eller et andet Rige; det maa nemlig være den anden Stat eller det andet Rige, der skal afgøre, om de vil have den paagældende Befolkningsgruppe med dens Landsdel ind i Riget.

Det mener imidlertid den højtærede Statsminister ikke. Han mener, at Selvbestemmelsesretsprincippet udelukkende bestaar deri, at Sydslesvigerne kan sige sig løs fra Tyskland, og, om jeg saa maa sige, melde sig ind i Danmark, og Statsministeren har i sin Tale den 20. November erklæret, at vi maa støtte Sydslesvigerne heri. Det er ikke blot en Tale, det er en Bekendelse til en ganske bestemt Handling.

I den samme Tale har han i Henhold til et Referat, der er enslydende i „Politiken“ og i „København“, sagt følgende, som jeg ogsaa meget gerne vil have Lov til at citere:

„Naturligvis skal en Statsminister loyalt administrere vedtagne Love og Beslutninger, men det skal ikke forhindre ham i at sige, hvad der er hans egen Opfattelse.“

Han siger videre:

„I Administrationen og i Forholdet over for Udlandet skal han naturligvis give Udtryk for Flertallets Vilje, og i det sydslesvigske Spørgsmaal er denne formet i Noten til England. Denne udtrykker Rigsdagens og Landets Stilling i Dag, og Regeringen maa naturligvis handle derefter. Dette indebærer imidlertid ikke, at man ikke maa afvige et Haarsbred herfra, naar man taler til Befolkningen. Jeg staar her som en fri dansk Borger, hvis Ytringsfrihed er sikret i Grundloven, og jeg ønsker at bruge den! Hvis Flertallet i Rigsdagen ikke vil have en saadan Statsminister, men i Stedet ønsker en, der skal

gaa i Gangkurv, saa vil jeg sige til dem, at de skal gaa andetsteds hen efter ham. A er i hvert Fald ikke til Fals paa de Vilkaar!“

Det er nødvendigt i Anledning af den af de tre Partier stillede Paastand paa motiveret Dagsorden at spørge Statsministeren — og henstille, at han virkelig forsøger at fatte Spørgsmaalet og besvare det: Opretholder Statsministeren denne saa tydeligt tilkendegivne Opfattelse, at han ganske vist i sine Handlinger i den røde Bygning og i sine Forhandlinger f. Eks. med England skal være i Overensstemmelse med Noten til England, men at han har Ret til, hvor som helst det passer ham uden for Tinget, at ytre sig, som det passer ham — altsaa paa den Maade han hidtil har gjort?

Det er nødvendigt samtidig at spørge de tre Partier, og det er mest nærliggende at spørge det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, som er saa heldig at skulle tale lige efter mig: Forudsætter Forslagsstillerne, at Statsministeren ganske vist i sine Handlinger i den røde Bygning skal være bundet, men at han skal være fri og tøjlesløs, naar han staar paa Landets Talerstole? Har Forslagsstillerne taget i Betragtning Statsministerens Udtalelser i Studenterforeningens Lokaler den 20. November, og er det med Anerkendelse af den Opfattelse, Statsministeren dør har givet Udtryk for, at man har formet Paastanden paa motiveret Dagsorden?

Den højtærede Statsminister har nu under jublende Bifald forkyndt, at han vil ikke gaa i Gangkurv. Nuvel, hvis den stillede Paastand paa motiveret Dagsorden kun binder Statsministeren, hvad hans rent ministerielle Handlinger i den røde Bygning angaar, saa har den ikke sat ham i en snævrere Gangkurv, end han ønsker at være i. Hvis den ogsaa binder hans Mund og forhindrer ham i at agitere for Grænseflytning undtagen derhjemme i Kostalden paa Biviumgaard, saa er den højtærede Statsminister sat i Gangkurv, og i saa Fald maa man sige, at saa har man i hvert Fald en Overgang overvundet ham.

Jeg henstiller imidlertid, at dette Spørgsmaal besvares, og jeg haaber, vi faar et Svar fra den højtærede Statsminister. Men for det Tilfældes Skyld, at han skulde udtale sig efter samme Metode, han har benyttet tidligere, naar han har talt om denne Sag herinde, vil jeg indtrængende henstille til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard at gøre det klart for Tinget, hvorledes den foreslaede Dagsorden skal opfattes i Forhold til den Opfattelse, Statsministeren gav Ud-